

Cultuur en Nijverheid.

Rubber.

In de *Economist* van November komt het volgende voor over de kansen van den caoutchouc-aanplant.

Rubber, het veelgevraagde, veelbesproken artikel, waarvoor men op de wereldmarkten p.m. 5 shilling per £ (Eng. pond) maakt, kan worden geproduceerd voor 1 shilling per pond.

Dese twee cijfers geven een beeld van de kansen bij de cultuur van dit product. De Engelsche *Economist* en de Indische *Mercur*, waaraan wij dese cijfers ontleenden, maken hierop eveneens attent.

Het volgende staatje geeft een overzicht van prijzen en productie.

Jaar	Wereldproductie in ton	Prijs van fijne wilde Para rubber per pond	
		s. d.	s. d.
1899/1900	48.352	3.8 1/2	4.9 1/2
1900/1901	51.136	3.6	4.4 1/2
1901/1902	51.170	2.11 1/2	3.11 1/2
1902/1903	55.276	2.10 1/2	4.1 1/2
1903/1904	59.666	3.9	4.11
1904/1905	65.083	4.5	5.9
1905/1906	62.574	5.0 3/4	5.8

De prijs steeg dus in de laatste jaren van 3 tot 5 shilling per pond en de hooge opbrengst en de lagere productieprijs hebben de belangstelling in Rubber-plantages sterk doen toenemen.

Het kapitaal, dat dan ook in sulke plantages is gestoken, wordt raw getaxeerd op 20 miljoen pond sterling en het aantal maatschappijen is legio. Van sommigen zijn de aandelen 300 à 800 pCt. genoteerd.

De wereld-consumptie der Rubber in 1906 wordt geschat op £ 30.000.000.

Dit zijn sprekende cijfers, maar als vanzelf komen de vragen op en dit vooral bij den beschaafden Hollander: zal niet de productie te zeer toenemen, is het verbruik wel steeds klimmende, zullen dus de prijzen wel zoo hoog blijven?

Na taxoert men, dat van de wereldproductie in 1906 52000 ton afkomstig is van natuur-rubber en men schijnt niet te voorzien, dat de productie van de natuurbosschen van Amerika en Afrika in de eerste jaren veel zal toenemen daar de grenzen lange de rivieren uitgeput zijn en men dus dieper het binnenland in moet. Op de plantages in Azië vindt men per aere meermalen meer caoutchouc-planten dan op vele vierkante mijlen in Afrika in de bosschen.

Men's toename in de wereld-consumptie per jaar van 5000 ton, zou dus in 1918 een grotere productie der plantages van 30.000 ton en dit een jaarlijkse uitbreiding van 80.000 aeres bebouwde oppervlakte noodzakelijk maken.

Dit is een groot benodigd oppervlak. Ceylon, een eiland, dat zich sterk voor Rubber-aanplantingen geïnteresseerd heeft, vertoont in de laatste jaren de volgende stijging:

Jaar	aanplant	7.500 aeres.
1903	"	11.000 "
1904	"	40.000 "
1905	"	100.000 "
1906	"	130.000 "

Voorts taxeerde men, dat eind 1906 op Malacca, Sumatra enz. 90.000 aeres, op Java 20.000 aeres, op Borneo 12.000 aeres beplant waren.

Men's jaarlijkse stijging van 80.000 aeres per jaar is dus, vergeleken met de valden in exploitatie, tamelijk aansienlijk.

Ook de kans, dat de consumptie geen gelijken tred met de productie zal houden is niet groot. In fabrikanen-kringen schijnt men tenminste genegen koopcontracten te sluiten

voor 10 jaren tot voor den planter winstgevend de prijzen.

En — derde mogelijkheid — dalen de prijzen, tusschen een kostprijs van 1 shilling en een verkoopprijs van 5 shilling is nog een ruime marge. Rubber is bovendien niet slechts voor één doel te gebruiken. Een gezaghebbend fabrikant deelde mede, dat bij daling tot 4 shilling, de wereld consumptie van 65.000 ton zou verdubbelen en bij daling tot 3 shilling zou verviervoudigen. Gewonen wordt o.a. op het gebruik als bestratingmiddel. Proeven met een rubber-mengsel in Londen genomen, hebben bewezen, dat dit het op den duur wint van hout en asfalt.

Wanneer men nu vraagt hoe de Nederlandse onderaannemingsteest in eigen kolonie tegenover deze nieuwe cultuur staat, dan is het antwoord bedroevend.

Engelsche en Belgische ondernemingen zijn bij ons bezig en in het kleine (Engelsche) gedeelte van Borneo zijn een aantal ondernemingen gevestigd, terwijl in ons gedeelte zeer weinig is gedaan. Het is te hopen, dat daarin verandering komt, want bedriegen niet alle inlichtingen dan is bij rationele economische exploitatie alle kans van slagen. Men onthoudt zich echter van den aankoop van aandelen in ongekonde en niet te controleren maatschappijen in het buitenland. Vooral de Londense markt, met hare aandelen van 1 pond sterling, soms zelfs 2 shilling nominaal en koersen van honderde procenten verdient voor sulke incurante fondsen geen vertrouwen.

Indigo-cultuur.

In de te Calcutta verschijnende *Statesman* leest men het volgende:

„Wat de heer Eugene C. Schrotky, de welbekende indigo-expert over zijne onderzoekingen gedurende het loopende jaar meedeelt, is bijna verbluffend. Hij verzekert, dat door het dubbele rootingsproces, waarmee hij proeven genomen heeft, natuurlijke indigo nu kan worden voortgebracht en verkocht, met goede winst, tegen een prijs, die veel lager is dan de kosten van vervaardiging van het synthetisch Indigo. Indien de bewering van den heer Schrotky op goeden grond berust — en zijn naam zou daarvoor een proefneming op groote schaal wettigen —, zou dit een nieuwe revolutie in de indigo-industrie beteekenen, welke aan Indië den handel zou teruggeven, waarvan het zich in den jongsten tijd zag beroofd door den Duitschen producent van het kunstmatig product. 't Is te hopen, dat het rapport van den heer Schrotky de ernstige aandacht zal hebben van het Indische bestuur. De heer Schrotky zegt, dat hij reeds in 1886 bewees dat zijn proces, met inachtname van enkele voorzorgsmaatregelen, uitvoerbaar was met een aanzienlijke winst, aan verfstof; maar de bewerking bleek te moeilijk voor het gewone personeel eener fabriek, en de planters waren niet genegen, hun personeel voor het doel te reorganiseeren. Het is te danken aan de belangstelling van den heer S. E. Coffin, van de Sathi Indigo Concern, in de zaak, dat het proces in toepassing kon worden gebracht, waardoor 40 percent meer verf wordt verkregen, zoodat, al zijn de extra-onkosten hoog, de uitkomst een planter toch nog een aardige winst oplevert.”

Gemengd Nieuws.

Moderne beschaving. — Twee mannen, die om geld en om een kampioensstapel met elkaar boksen, elkaar het gezicht havenen, tanden uit den mond slaan, straks met bloed bespat elkaar zoeken te raken, waar de slagen het felst aankomen, tot een orby neervalt; en daarom heen een talrijk publiek, liefst uit de hoogste standen, heeren in rok en witten das, die smullen van het schouwspel van die twee afgerichte bloedhonden, — dat schouwspel, erantfeste lezer, wagt u.

Maar die walging voelt niet de man, die in een Engelsch blad verslag geeft van een bokspartij, op 'n avond te Londen in de National Sporting Club — want ook dit heet sport — gehouden tusschen den Amerikaan Tommy

Donaghekleurden dekmantel sloopen de uren zich voort. Dat er toch nooit eens iemand is, die met forschen greep het kleed wegtrekt en de sluipeade uren in een armoede laat zien! En zegt: „Ieder van ons doet mee voor de anderen — en niemand heeft den rechten zin — en alle offerende pogingen zijn zonder resultaat, omdat elkeen zich opoffert.”

Maar sulke menschen met forsche handgrepen blijven heelsmaal van een soirée weg en de soirées zullen dus wel in de mode blijven, zoo dolgesellig in het begin, zoo vol van zelfopoffering, leeg van verveling in de latere uren.

Alleen wie wat aan filosofie heeft gedaan, die heeft de uren niet al te leeg en armoedig te voelen. Die deelt zich in tweeën. Een deel blijft meedoen voor de anderen, en lijkt gemuuserd en verwondert zich over zijn buurman — het andere deel geint en beschouwt en valt de uren, gelijk in mooie slapeloze nachten.

Aan een der tafeltjes hielp de dame haar cavaliere met hun thee. Haar slanke vingers grepen de eukerting en sachtjes zochten de klontjes weg in de kopjes, die men haar voorhield. Toen schonk ze behoedzaam melk, hier een dropje — daar een wolkje. En de heeren volgden elk harer bewegingen, die prettig om aan te zien waren, sierlijk en handig.

Toen zette ze zich naar in haar fauteuil en ze voelden zich allen heel welbehagelijk met den geurig dampenden kop thee in de handen, het helle gloeilicht, het sachte gonsen der stemmen om hen heen, in het vooruitzicht van een uurtje ongestoord babbelen met hun vijven.

Burns en den Engelschman Kanonnier Moir, een ond gediende van de artillerie, om het wereldkampioenschap van de zwaarwichtigen en eenige tienduizenden guldens, zij 't dat die niet alle in den zak van den overwinnaar zelf zouden verdwijnen.

Laat ons maar eerst kortelijk zeggen, dat de Engelschman het amadelijk aflegde. De Amerikaan speelde met hem, had hem in de eerste ronde al kunnen neerleggen, maar er ware, tien ronden van drie minuten elk aangekondigd en de menschen, die om te komen kijken een flink stuk geld hadden gegeven, moesten er ook wat voor zien. Dus spaarde Burns den kanonnier. Deze deed in zijn ommeacht valsche en kreeg daarover van den scheidsrechter herhaaldelijk een veeg. Deze haalde de vechtersden zelfs eens uit elkaar en kreeg daarbij zijn witte vest volbloed, dat overvloedig Moir uit mond en neus stroomde. In de tiende ronde gaf Burns Moir den genadenlag onder de kin.

En nu de verslaggever: „Op het oogenblik dat de vechters tegenover elkaar stonden en elkaar in het gelaat zagen, viel er over hen die het aanschouwden als een stilte des doods. Want daar was voor hen de belichaming van het recht-instinct; menschen die elkaar in handgemeen tot het uiterste gingen bevesten. Het allereerste, vreeselijke instinct zou voor hen leven en woeden. Dit opperste en ontzembare instinct! Deze mannen, die elkaar in het oog hielden, vertoonden helder en schitterend dat roemruchtige instinct, dat verbergen ligt achter Englands machtige schepen, achter Englands grootsche werk in de wereld, achter Englands luister en roem, achter Englands vrijheid. . . En zoo was dit gevecht er een van onbeschrijflijke grootscheheid!”

Wij hebben geen lust en geen ruimte om het lange verslag te vertellen dat volgt. Nog een aanhaling. Na de beschrijving van een oogenblik van woest vechten, waarbij de slagen als hagel vielen en het „eerste instinct” in al zijn verschrikking woedde, heet het dat bij allen die het zagen dat instinct nu ontwaakt was. „Het gevoel van stand en kaste was weg. Allen waren nu samen menschen, zij die vechten en zij die het aanschagen.”

Alle menschen broeders, niet in pais en vree, niet uit de liefde of uit de vrede, „dochter uit Elysiun”, maar uit Kain's instinct!

De „Patrie” vergaan. — Omtrent het ongeluk met den Franschen militair stuurballon „Patrie”, meldt de „Matin” het volgende:

De „Patrie” was te Souhesmes gecampeerd. Men zou beginnen met een reparatie aan de magneto van den motor, die het openthoud van den stuurballon had veroorzaakt, toen een heftige rukwind den ballon uit de handen van de 200 hem vasthoudende manschappen rukte. Op groote hoogte verdween de ballon in westelijke richting.

Naar aanleiding van deze ramp, geeft 't blad eenige bijzonderheden omtrent de constructie van den ballon en knoopt vervolgens een paar beschouwingen aan zijn verlies vast. Verleden jaar pas was de „Patrie” in de werkplaatsen van Moisson gebouwd. Het omhulsel bestond uit een sigaarrormige romp van katoen, gedrenkt met caoutchouc; de ballon mat 72 meter lengte en kon 3800 M³ gas bevatten. De motor van 70 paardenkrachten, bracht twee schroeven, aan weerszijden van het platform, in beweging. Ongeveer een jaar geleden werd de ballon eigendom van den staat, na een gelukkige reis van Moisson naar Chalais-Mendon. Vervolgens maakte de „Patrie” verscheidens zeer gelukkige reizen en zag men hem menigmaal boven Parijs zwenken.

De stuurballon was bewonderenswaardig gebouwd, maar de vertrek- en landingsmanoeuvres eischen een speciale studie, en daarin schuilt waarschijnlijk de oorzaak van deze ramp, die misschien voorgoed dezen onzen eersten militair stuurballon zal doen verloren gaan. Het evenwicht van de ballon eischt, dat de twee touwen, achter en voor aan den ballon, tegelijkertijd door de twee ploegen manschappen worden vastgegrepen.

Sirakjes zou de jonge dame aan 't filosofieeren gaan. Daarom had ze daarnet al gezegd, dat het haar niet schelen kon, hoe laat 't werd. Maar nu was ze er nog geheel bij, en in haar heidere oogen straalde de vreugde van het weerzien van vier goede vrienden. En de vier goede vrienden glimlachten haar toe, omdat ze haar weer zagen en omdat ze zoo mooi en elegant was, met zulk een reetige waardigheid in al haar manieren.

Toen noemde de een tegen den ander een naam. En de derde schrikte even op, zag naar het meisje.

Maar zij, volmaakt rustig, mengde zich in het gesprek, met gewone belangstelling, zooals men zoort voor ieder dien men kent, voor zijn wel en zijn wee. — Ach, waarom zou ze niet? Die geschiedenis was al zoo lang geleden — en het gonsen der stammen, het stralen van het gloeilicht, het geuren der bloemen, het weten dat ze bewonderd werd, dat alles vernaderde het teruggaan tot het verleden. — Somt, alleen op haar kamer, als het een of ander dien naam voor haar geest terug riep, dan voelde ze nog wel eens, dat haar blik somber werd, en haar voorhoofd zich rimpelde en dan schrijnden de oude litteekens, en dan schreeide ze van woede, om wat hij haar geleerd had.

Maar nu zei ze kalw: „Ja, hoe is 't? Zullen we Albert van Genua vanavond nog zien? Of is hij nog niet wel genoeg?”

„Hij komt stellig” verzekerde Donkers. „Maar ik vind hem niet wel genoeg — hij ziet er nog heel slecht uit. — Zoo'n ziekbed van maanden, dat blijft je niet in de koude kleeren zitten.”

ADVERTENTIEN.

De Deli Slachterij, MEDAN.

Telefoon No. 264.

Slachtery en Handel in Vee.

Speciaal adres voor levering van opgemaakte stukken, zoowel Ossen- als Kalfvleesch, op Europeesche wijze.

18

J. C. MANN.

Herman. A. Lefebvre.

Poloniaweg-Medan.

TELEFOONNUMMER 271.

Per Pahud

ontvangen

BIER

„GIRL BRAND”.

JAVA THEE

in pakken.

KOELIE THEE

in kisten.

Hollandsche Sigaren.

CHAMPAGNE

Henkell Trocken

f 45.— p. kist.

2 dames-fietsen.

1 heerenfiets

909

„Nee, waarlijk niet!” antwoordde ze luchtig en presenteerde gebak uit een kristallen schaal met zilveren henzel. „Wat heeft je arme mama niet een werk gehad, om haar broochjes te boven te komen! Hoe is het nu met haar?”

„Goed, doch ik vrees dat de kinderen van mijn sneter, die bij ons logeeren, haar te veel vermooien. Zulke drukke bengels heb ik nog nooit gezien. Verbeeld je, wat ze me vanmiddag weer aithaalden.”

En hij begon een heel verhaal, waarnaar ze allen luisterden met zachte schaterlachjes, omdat het zoo kluchtig was. Terwijl voelde het meisje voortduren in de oogen van Frans Rader op zich rusten met ianigen blik, en ze voelde voortdurend, dat zij allen haar bewonderden en lief en mooi vonden.

Toen ging ze aan het filosofieeren, al was het nog vroeg.

(Wordt vervolgd.)

FEUILLETON.

Met Lege Handen.

door

NANNIE VAN WHEEL.

— 188 —

Een soirée ter ere van een bruidspaar, in het gezellige, intieme aanlig daar op de Nieuwe Graat. De gasten zitten in groepjes, kellaars gaan rond met groote bladen vol kopjes thee, kleine blaadjes met roemkaneeljes en suikerehaaltjes.

De gesprekken zijn nog heel intiem en vertrouwelijk; alsof men thuis zat in de serre, met zijn vier tjes, of vijfjes, in plaats van hier in het groote geselschap.

Een heerlijk uurtje, zoo's eerste uurtje! Waarin is het gemis van zoo'n soirée anders geleden, dan in het samen zijn met genellige, bekende, vertrouwelijke menschen? En dat genot neemt af, naarmate de avond verdert. Want dan komt de joolstemming, waaraan ieder meedoet voor de anderen en niemand meer echt geniet en ieder er zich over verwondert, dat zijn buurman er uitsiet of hij zich amuseert, en dan dök een geanimeerd gezicht uit, om gden knieker te lijken!

Wel, dat zijn kwellingen, die latere soirée-uren! Onder een dekmantel van legen, een schitterenden

Uit geneeskundige bladen.

(Vervolg.)

In het *Zeitschrift für Tuberkulose und Heilmethoden* een artikel van Dr. Thorn over besmettingsgevaar tusschen gehuwden. Thorn is tot de overtuiging gekomen, dat een directe infectie van man op vrouw of vice versa maar uiterst zelden voorkomt. Wanneer 't gevaar zoo groot was, als sommige klinici beweren, had men veel meer gezinnen met dubbel-tuberculose moeten hebben. Dr. Thorn berakt het procentcijfer van huwelijksbesmetting op 3,6 procent van alle huwelijken, waar de Tbe als huisviand bij introk. Zelfs bij zeer-gevoerde tuberculose van een der echtgenooten, en onvermoeibare verplaging door de andere, en trots permanent te-zamen leven, treedt slechts bij uitzondering besmetting op. Dr. Thorn haalt uit 'n persoonlijke praktijk cijfers aan.

Het artikelje moge al te basillbeangstigden een beetje kalmeeren.

Ook in den *Vos Medicorum*, een Amerikaanse correspondentie. Die ook al geen idyllisch beeld ontwerpt. Wij ontleenen er het volgende aan.

Het eerste wat den Amerikaan in het oog valt is de kleinheid onzer couranten en periodieken. Toen ik een Yankee-collega, een ex. van de *Vos* liet zien en hem meedeelde, dat dit een orgaan onzer medici was, keek hij naar op. In Amerika geschiedt alles in het groot en houdt men van overvloed. En daarom vindt men er reusachtige dagbladen en dikke periodieken. Hoe ze gevuld worden en waarmee, dat is 'n andere zaak. Om te beginnen: een massa advertenties, menigmaal versierd met aantrekkelijke afbeeldingen der aangepresen waar; tweedens editoriale stukken; derdens, bijdragen der doctoren; vierdens, gedichtjes, politiek, uien, korte mededeelingen en laet not laet, tusschen de kolommen door oopieën van brieven, waarin de redactie geprezen wordt of het tijdschrift verhaerlijkt; tot walgens toe.

Het is dus meer de quantiteit, dan de kwaliteit, voor sooverre de bijdragen der doctoren aangaat: het vat geeft uit wat het in heeft en menigmaal is men verbaasd over de geestelijke armoede en den verbaasenden bluf. Maar evenals in alle landen: het geld dat stromt is, maakt recht wat krom is, en wijs wat dom is, en dus ziet men in het rijke Amerika, dat 'n schoenmaker (schoenenverkooper; de man heeft nooit 'n els in 'n handen gehad) directeur van 'n postkantoor wordt met een traktement van \$ 2400 's jaars. Overdag verkoopt hij schoenen en 's avonds teekent hij de officiële stukken. De rest wordt gedaan door lui, die er verstand [?] van hebben.

Een advocaat wordt schoolmeester, brievenbesteller; 'n schoolmeester: dokter, advocaat, winkelbediende; in sommige kleine steden is het gehele bestuur in handen van vrouwen: burgemeester, randsleden, politiebeambten, allemaal Ew's. In Chicago is nu een bakker, gevangenis-directeur en 'n schoonbroeder, 'n manufacturier, onder-directeur. In die zelfde gevangenis, die voor 'n stad van 2 millioen inwoners natuurlijk reusachtig is en immer een aantal loge's heeft, is een winkel getimmerd waarin de directeur van alles aan de gevangenen verkoopt tot enorme prijzen. De doctoren in die gevangenis was tot voor een maand geleden een..... hospitaalmeester. Het vuur werd hem door 'n verknoosde patiënt te na aan de schenen gelegd en hij schuurde 'n pik.

FEUILLETON.

Met Lege Handen.

door
NANNIE VAN WREHL.

(Vervolg.)

„Malle, malle jongen,“ dacht ze met een soort van moederlijke bezorgdheid. „Wat laet ik er jullie nu toch vreesselijk inloopen! Jullie denken, dat je een lief meisje voor je hebt, een onschuldig schepseltje, dat vroeger, vroeger welersis zoo'n beetje verlied is geweest op Albert van Geuns—en hij op haar. En toen is het afgestaan, niemand weet waarom. Ach zoo maar, we bevelen elkaar niet, niet-waar mijn lieve kinderen?”

Dat is al drie jaar geleden. En nu vertellen jullie me, dat Albert ziek is geweest—bronchitis—meenen jullie nu waarlijk, dat ik dat geloof? Ach, jullie kunnen niet veronderstellen, dat ik wel beter weet, dat ik daarginder in Leiden, wel andere noten omtrent hem heb hooren kraken—en drie jaar geleden dan!”

De glimlach verliet haar gelaat. Ze maakte een onrustige beweging in haar stoel. Want ze ging toch naar het Verleden terug. Doch Donkers vertelde niet van dien vreesselijken tijd, dien ze doorgemaakt hadden, toen hun moeder hun dreigde te ontvalen,

Gemengd Nieuws.

Nog meer landverraad in Toulon.—Wederom moeten nieuwe spionage-feiten ontdekt zijn te Toulon waar ze nu spoedig niet meer te tellen zullen zijn. Volgens de „Matin“ correspondent in die stad, zou men, naar aanleiding van de instructie betreffende de leden van de bande André en Blain, ontdekt hebben, dat de exkwartiermeester Crépy, door tusschenkomst van Blain, de plannen van een nieuwe duikboot aan een Duitse agent, aangeduid met de letter H., zou hebben verkocht, die weer zou gehandeld hebben namens de Germaniawerf. Tavenes wordt melding gemaakt van de aanstaande arrestatie van een individu, die de plannen van nieuwe draaikorans voor stukken van 305 m. M. zou hebben verkocht.

Aan het parket worden deze geruchten intusschen formeel tegengesproken.

Kindermoord te Brussel.—De bladen brengen het bericht van een schandelijk moord te Brussel, die in zijn afschuulijkheid herinnert aan dien op de kleine Jeanne van Calx. Op een Zondagmiddag had het echtpaar Bellot, in de rue Vantour wonende, zijn woning verlaten om een bezoek te gaan brengen aan den vader van de vrouw. Tegen 7 uur kreeg haar zoontje Jean, een knaap van ongeveer 9 jaar, een stuiver van zijn tante waarvoor hij met zijn klein zusje, Anna Bellot, snoepgoed moest gaan koopen.

De twee kinderen waten juist het huis uit, toen zij werden aangehouden door een individu die in het Vlaamsch tot het ventje zei: „Kereltje, zou jij voor 10 centimes sigaretten voor me willen halen, in de rue D'Anderlecht? Onderwijl zal ik wel op je zusje passen”.

De kerel gaf den knaap daarop een 10-centime stuk en 2 centimes voor de boodschap. De kleine Jean ging heen, en keerde zich om, ten einde zijn zusje in 't oog te houden. Hij liep hard en kon nauwelijks vier minuten zijn weg geweest. Toen hij terugkwam, waten het individu en het kleine meisje verdwenen. De knaap doorzocht vergeefs de omliggende straten. Kindelijk ging hij zijn moeder waarschuwen, en nu begon de geheele familie, doodelijk ongerust, een onderzoekingstocht.

Ten slotte werd de politie van het geval op de hoogte gesteld, die onmiddellijk de bekwaamste rechercheurs op onderzoek zond.

In den loop van zijn verhoor had de kleine jongen ook het signalement van den kerel kunnen geven; het was een man van een jaar of 40, dien hij wel zou herkennen. En nu werd het gehele politiekorps mobiel gemaakt, dat alle braakliggende terreinen, in aanbouw zijnde huizen, verder alle publieke gemakkelijheden etc. moest afsnoeken.

Erst Maandagmorgen d. a. v. word het lijke van het ongelukkige kind gevonden in een afgelegen weide, de hals droeg sporen van verworping en het rechterhandje was gewond, ten bewijze, dat zij met haar beul had geworsteld.

De politie is krachtig aan het werk getogen, om den bedrjver van dezen nieuwen diertijken moord op te sporen.

Kinder-roof.—Sinnen een tijd van twee maanden zijn uit de omgeving van de stad Mexico 22 knapen en 17 meisjes verdwenen, en vermoedelijk geroofd. Alle behooren tot rijke families.

De juweelen eener koningin.—Oalange werd bij de rechtbank te Brussel protest ingediend, door eenige schuldeisers van prinses Louise van België, tegen het haar toegestane uitstel, in zake den publieken verkoop der juweelen van wijlen koningin Henriëtte.

Een talrijk publiek volgde de debatten, die zich, naar aanleiding van dit proces, voor de rechtbank ontaponnen.

Aan het einde van zijn pleidooi, las de advocaat der prinses een brief van zijn cliënte voor, waaraan we het volgende ontleenen:

„Tot dusver heb ik gezweegen, om elk schandaal te vermijden, daar ik zulke een beleediging acht ten opzichte van de nagedachtenis mijner

geliefde moeder. 't Schijnt echter, dat men met alle geweld een schandaal provoqueren wil, en dus zal ik me er in dienen te schikken.

Indien ik de mij zoo dierbare kleinoediën had kunnen redden, zou ik alies opgeofferd hebben, doch eenige juweliers begaven zich naar Brussel, om ze à tout prix op te koopen, in de hoop, met de souvenirs mijner moeder, die als koningin over dit land heerschte, hun voordeel te kunnen doen.

Telkens wanneer sprake was van den verkoop der kleinoediën, die haar hebben toebehoord, bloosde mijn hart door de wonden, veroorzaakt door een veeljarig martelaarschap en een pijnlijken lijdensweg, die nog niet ten einde is”.

Prinses Louise verklaart verder, dat het de schuld der crediteuren is, wanneer ze nog niet ten volle betaald werden. Sedert 1898 hadden ze al in het bezit kunnen zijn van het hun toekomende bedrag en de schulden, waarvoor thans de juweelen harer moeder verkocht zullen worden, dateeren uit den tijd, toen ze nog de gemalin van den prins van Koburg was. In het huwelijkscontract stond, dat de vorst haar volgende haar rang zou onderhouden.

„Wie had kunnen denken”, aldus de prinses, „op den dag, toen mijn huwelijk zoo schitterend in België's hoofdstad gevierd werd, dat de juweelen der overleden koningin nog eens verkocht zouden worden om de toiletten te betalen, die haar dochter aan een vreemd hof droeg.

Waarop is eigenlijk de geheele vordering mijner crediteuren gebaseerd? Op een contract, dat zonder mijn waten gesloten werd tusschen den prins van Koburg en den heer Von Feistmantel (die als voogd benoemd werd, toen men de prinses in een krankzinnigengesticht oploet). Dit rampzalig contract is oorzaak, dat ik niet het kleinste souvenir mijner overleden moeder in eigendom heb; zelfs het kerkboek, waaruit ze mij als kind leerde bidden, werd me geweigerd”.

Deze brief wekte hevige ontroering onder de aanwezigen. Op aanraden van haar advocaat, zal prinses Louise den prins van Koburg verantwoordelijk stellen voor de tijdens haar huwelijks gemaakte schulden. Er staat dus nog een belangrijk proces te wachten.

De erfgraaf Erasmus Erbach, te Frankfurt, wiens huwelijk met zijn waschvrouw nietig is verklaard, nadat hij zelf onder curatele was gesteld, wilde onlangs zijn advocaat spreken. Onderweg werd hij door de politie aangehouden, vermoedelijk om naar een krankzinnigengesticht te worden vervoerd. De advocaat van den graaf beweert, dat de aanhouding onwettig is, en heeft in verband daarmee reeds de noodige stappen gedaan.

ADVERTENTIËN.

ATTENTIE s.v.p.

Onder mijne clientèle welke à
contant gekocht of tot en met
5 Januari 1908

haar conto aangezuiverd heeft, zal ik, zooals in de laatste jaren, één premie uitloten en wel het prachtwerk „Sumatra's O.K.“ inhoudende 1 kaart der O.K. in kleuren en 108 Gravures op chinapapier en koperdruk carton in mod. prachtband.

Indien alle Debets worden voldaan, zal ik 3 albums uitloten.

Het is dus in ieders belang, zijn Debet voor 5 Januari a.s. te voldoen.

C. J. Kleingrothe.

42

Want die daar binnenkwam, was zwaar ziek geweest, had met zijn gezondheid en zijn kracht, ook met zijn mannelijke schoonheid, de lichtaannigheden van zijn jeugd betaald.

Ja, zóó was 't. Zóó zou ze het voortaan denken en zeggen.

Zijn hooge, fiere gestalte was gebogen; diep lagen de donkere oogen in hun kassen, en loodblauwe kringen waren daaronder, door doodspijn getrokken met gloeienden, looden vingertop.

Toen zag ze weer op en volgde hem met haar blikken, nu hij de gansche zaal doormaest om naar den gastheer te gaan. Ze zag, dat de gasten over hem spraken, hem meewarig en verschrinkt aanzagen.

Geen verachting zag ze. Men uur geleden zou ze, indien men haar verteld had, dat Albert van Geuns zonder verachting ontvangen was geworden, gezegd hebben in haar bitterheid: „Natuurlijk, want dan konden ze wel aan het verachten blijven. Dat weet ik 't besto. Wijs me de lui, die niet zijn als hij!”

Maar nu dacht ze: „Betaald. Ja, 't is al betaald. En de prijs is hoog genoeg geweest!”

Toen voelde ze haar hart nog meer vernochten. En in de eenzaamheid ging ze snel, snel, zoo snel dat haar hart er van joeg, den weg terug, naar het vale Verleden,—nog verder, naar 't liederlijk Verleden.

En ze hoorde, net als vroeger, haar stem, die in de eenzaamheid tot hem sprak, met zoo schoonen, innigen klank, als een stem alleen maar hebben kan als niemand luistert:
Zeg me, mijn kind, jij die geweest bent in het

L. F. VAN HOVEN,
BINDJEL.
Telefoon No. 356.

Slachterij en Handel in Vee.

Dagelijks prima kwaliteit rundvleesch, uitsluitend van jonge, vette Madoera-Ossen, het beste slachtvee in geheel Ned.-Indië.

Zondags ook en bij voldoende bestellingen ten allen tijde.

Kalfs- en Schapenvleesch.

Uiterst lage prijzen!! 436

Herman. A. Lefebvre.

Poloniaweg-Medan.

TELEFOONNUMMER 271.

Per Pahud

ontvangen

BIER

„GIRL BRAND”.

JAVA THEE

in pakken.

KOELIE THEE

in kisten.

Hollandsche Sigaren.

CHAMPAGNE

Henkell Trocken

f 45.— p. kist.

2 dames-fietsen.

1 heerenfiets

909

dat der doodschaduw—wat heb je daaruit mee-gebracht?

Hoe is 't? Je daar geweest, mijn jongen? O, louterend, nietwaar? 't Kan wel niet anders dan dan louterend zijn, mijn jongen; mijn jongen, nu zijn je schulden betaald en je hart is gelouterd, mijn lieveling, wat heb je nu voor mij meegebracht uit het dal der doodschaduw?”

Ze hoeg zich voorover om te hooren, wat hij tot den gastheer sprak.

En zelfs haar oogen, die niets dan betaling en loutering wilden zien, haar oogen zagen zelfs hoe onverschillig het laetje om zijn ingevallen mond was.

En zelfs haar ooren, die zóó wachtten op klanktinten van ernst en dankbaarheid, konden niet anders hooren dan dat 't al betaald was — zelfs haar ooren konden niet anders hooren dan een banale onverschillige verlaten stem, die haasch krijschte: „Parblen, 't is maar net op het kantje af geweest — maar u weet wel, niet, waar — onkruid vergaat niet — Magere Hein heeft zijn wijssel op me geprolongerd — 't is hier nog een te beste boel, weet u.”

(Slot volgt.)

Uit den Archipel.

Hoe men verkozen wordt. — Een Java-blad vertelt over de geheimen van een desa-verkiezing: Er hadden zich twee personen candidaat gesteld voor het ambt. Met alle middelen werden de stemgerechtigden aangezocht partij te kiezen. Koempoelans werden en door A. en door B. gehouden, waarbij het niet aan eten en drinken ontbrak. Spoedig bemerkte A., dat B. de meeste stemmen zou behalen. Flaks was er een handlanger bij de hand, om de B. stemmers om te koopen, voor een bedrag van f 10 in contanten en een dattin padi per persoon. Natuurlijk liepen velen over, zoodat deze knoeierij op groote schaal, welke aan de commissie van verkiezing niet onbekend kon zijn, tot gevolg had dat op den verkiezingsdag A. de voorgeschreven meerderheid van stemmen verkreeg. Maar wat kostte hem dien triomf? Hieronder volgt de berekening, van iemand, die de verkiezing heeft meegemaakt. Daar de bedragen eer te laag dan te hoog sullen blijken is het totaal eerder te klein. Aan tractatie voor de 1e maal van 100 man f 10; aan tractatie voor de 2e maal van 150 man f 16; aan tractatie voor de 3e maal van 180 man f 18; aan tractatie en voeding van 180 man a 35 ct. f 63; aan tractatie en voeding gedurende 2 dagen van 210 man a 35 ct. p. man man en p. dag f 147; aan tractatie en voeding gedurende 3 dagen van 250 man a 35 ct. p. man en p. dag f 262,50; aan tractatie en voeding gedurende 2 dagen van 230 man a 35 ct. p. man en p. dag f 196; aan tractatie en voeding gedurende 3 dagen van 264 man a 35 ct. p. man en dag f 383,25; aan premie (?) contant aan 365 man per man a f 10 f 3650; aan premie ad 1 dattin padi aan 365 man per dattin a f 2,50 f 912,50; aan premie der handlangers over 365 man a f 1 f 365; aan geheime uitgaven (hm! hm!) panadaran f 500; aan onkosten van inhuldigingseste en ontvangst der acte van aanstelling f 450. Totaal f 6972,25.

Dus rond zeven mille uitgaven om als desa-hoofd aangesteld te worden. En daar de candidaat zelf een bedrag van tien duizend gulden noemde, aan zijn verkiezing besteed, is in ieder geval het feit niet erger voorgesteld.

De bevolking zal dus minstens f 10.000 moeten terug betalen, in een of anderen vorm, voor de „verkiezing“ van A. plus de woerrenten die de man zelf van het voor „verkiezing“ geleende geld moest opbrengen.

En er zijn duizenden desa's op Java en honderden dessa verkiezingen per jaar!

Schending van het archiefgeheim. — De Zaak-Wybrande — schending van het archiefgeheim — diende op 31 Dec. voor den raad van justitie, te Batavia. De behandeling had het gewone verloop; de getuigen verklaarden onder eede dat het openbaar gemaakte stuk behoorde tot de archieven van het gouvernement, dat de courant op de gebruikelijke wijze was verspreid enz.

Daarna was het woord aan den ambtenaar van het openbaar ministerie. Met een beroep op het vonnis, in zaak-Zaalberg geweest, betoogde dit dat de schuld van beklagde wettig en overtuigend was bewezen; maar de verzachtende omstandigheden die in de andere zaak golden, konden ditmaal geen gewicht in de schaal leggen. Er bestaat, zoo zei het O. M., volstrekt geen excuus voor het openbaar maken van geheime stukken; het feit dat ze geheim zijn, doet reeds zien dat ze niet bestemd zijn voor het algemeen. De pers die behoort te zijn de voorlichter der openbare meening, moet haar ook leiden, toetsteen zijn voor de publieke consciëntie.

Vergadering N. I. O. G. — De dertiende jaarlijksche algemeene vergadering van het

N.I.O.G. werd gehouden op 26 Dec. in de groote zaal van de Loge te Semarang. Alvorens de algemeene vergadering geopend werd riep de heer Lancel allen welkom toe. De voorzitter van het N. I. O. G., de heer Veen, dankte de afd. Semarang voor de ontvangst en den heer Lancel voor het gesproken. Het streven van het genootschap naar jaarlijksche en het eens, per jaar toelaten van leerlingen op de onderste klassen is met succes bekroond, evenals dat om een praktische regeling betreffende het verstrekken van leermiddelen en vereenvoudiging van schooladministratie ingevoerd te krijgen. Aan de opdracht van de vorige alg. verg. omtrent traktementsregeling is voldaan. Een concept-regeling is opgemaakt, en met toelichtingen voorzien aan de regering opgezonden, evenals aan de Kamerleden in Nederland. Spr. hoopte, dat de regering een radicale herziening van de regeling zal tot stand brengen in den geest van het voorstel. Geschiedt dit niet, dan voorzigt spr. niet veel goeds voor 't L. O. Volledig bevoegden zullen zich aldan niet meer aanmelden en dus zal het L. O. het moeten stellen met halve krachten. Van het ondersteuningsfonds is dit jaar weer veel gevergd. Spr. hoopte, dat de beaardelingen mochten leiden tot financiële versterking van het O. F.

Het aantal leden is in den loop van het jaar gestegen van 559 tot 678, het aantal afdelingen, dat 6 bedroeg, is verdubbeld. Ook in Nederland is een afdeling opgericht, die veel nut kan stichten, o. a. ook door voeling te houden met den minister van koloniën en het landbestuur.

Spr. bracht een woord van lof aan den afgevaardigde in Nederland De Bie en eindigde met den wensch, dat het N. I. O. G. steeds moge vooruitgaan.

Omdat het te ... praktisch was! — Op welke wijze het Boeschwesen tegenwoordig zorgt dat er geen stukje hout uit een djatiboesch verdwijnt, zegt de Loc., is bekend; houtdiefen beleven dan ook een moeilijken tijd en worden keer op keer streng gestraft, zoodat de schrik er nu vrijwel inzit. Een houtvester met heel veel doorsicht en rekening houdende met de behoefte van de bevolking, kwam op het lumineuse idee het omverliggend hout in de djatiboeschen tegen een kleine retributie voor de bevolking beschikbaar te stellen; daarvoor stelde hij z. g. giriks in van 25, 50 en 75 centen, welke de kleine man kon koopen om onder toezicht het hout uit het bosch te kappen. Van deze gelegenheid nu werd ruim gebruik gemaakt en de bevolking haalde er hout voor uit de bosschen, zoodat na eenigen tijd de dessa's in de nabijheid van Randoelatoeng keurige, nette houten woningen bezaten, terwijl het land een paar duizend gulden meer in de schatkist ontving voor het onbruikbare, dorre hout, dat in de bosschen, blootgesteld aan weer en wind, lag te verrotten. De maatregel, door desen houtvester genomen, werd zeer toegejuicht en verdiende navolging, maar men rekende buiten den hoofdinспекteur. Deze kwam eens kijken en vernam van den economischen maatregel, welken de houtvester op eigen verantwoordelijkheid had toegepast ter wille van de bevolking, die daarmee zeer zou zijn gebaat.

De hoofdinспекteur keurde den maatregel af en verbood verder het weghalen van het omverliggend hout, omdat de mogelijkheid bestond dat onder inferieur hout gare houtsoorten zouden worden weggevoerd. En zoo kwam er een eind aan het leveren van onbruikbaar hout aan de bevolking. Voor de mogelijkheid dat er wellicht een enkele goede boom wordt uitgekapt, laat de hoofdinспекteur liever het hout in de bosschen verrotten en wekt daardoor ontevredenheid op onder de bevolking, die niet ten onrechte weleens beweerd heeft, dat de djatiboeschen haar toebehooren. Men herinnere zich maar Samin's leerstellingen, toen deze in Kadoeng-Toeban aanhangers trachtte te werven voor zijn betoogen.

Is 't niet mogelijk, dat van hooger hand gelast wordt, de bevolking in de gelegenheid te

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

Nu beginnen de figuren, het *changes de dames*. En Nina ziet hem langzaam naderen van dame tot dame. Straks zullen ze tegen over elkaar staan, en ze zal zijn dame zijn.

Nina maakt haar passen met grooten ernst. De oude heeren vinden, dat ze dans, zoodat men dat in den goeden ouden tijd deed; niet zoo maar voor 't pretje, huppelend en springend en de figuren verwarrend, maar rustig, nadenkend, volmaakt.

Menigeen zag om naar haar slanke, rijkte gestalte in het langleeppende witte gewaad, trachtte een blik te werpen op het regelmatig, even blozende gelaat met de groote, heldere blauwe oogen. Ze dans rustig, gelijkmatig, met ernst in haar oogen. Maar de oude heeren vergissen zich als ze meenen, dat haar ernst den dans geldt, — die geldt den welkomatgroet voor een cavaliër, die daar nadert.

„Zoo — ben jij dus terug. Gewoest in het dal der doodschaduw, nietwaar? En wat heb je wel meegebracht? Niets, niets — natuurlijk niet. Zouden jon handen zich mogen uitstreken naar al het goede, het heilige daar? Waarom mocht jij er toch heen, jij schooier, boemelaar — jij, die toch met leeg handen terug moest komen!“

Nu komt hij voor haar, met een buitging. Ze ziet hem vol nieuwsgierigheid aan, of hij niet ontroerd zal wezen, of beschaamd.

Ze bond haar sakdoek stijf om de hand, die had moeten boeten. Rode vlekken drongen door het batist, en ze wreef en depte het bloed weg en maakte haar sakdoek ontoonbaar.

Maar 't was toch lang zoo erg niet als drie jaar geleden. Toen waren de wondjes gaan ontsteken, alsof een giftig dier haar gebeten had. Ach, dat was ze immers geweest, een giftig dier, vergiftigd door het lieve Leven, de blijde Wereld.

Maar Nina, welk jong meisje kroipt er nu in haar eentje weg op een soiree, vroeg Frans Rader vriendelijk.

„Wel, ik!“ antwoordde ze opgewekt. „Ik sta hier, en lach den boel uit, en amuseer me doll!“

„Straks begint het dansen. Mag ik de Polonaise, Nina.“

„Wel ja — maar wacht, ik zal even mijn handschoenen weer aandoen.“

„Nu al — ze beginnen nog niet dadelijk.“

„Maar ik wil dadelijk deftig zijn —“ en ze schoof den langen handschoen aan, voorzichtig over de wondjes heen.

En *avant pour la Polonaise!*

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

Daar wandelen de paren zachtjes babbelend over den parketvloer, wachtend tot de figuren zullen beginnen. Albert van Geune heeft ook een dame, een heel jong meisje, dat met haar vriendelijke oogen haar cavaliër zoo nu en dan ianig medelijden aanziet. Ze heeft gehoord, dat hij pas zoo vreselijk ziek is geweest — aan de longen — en dat hij alleen gekomen is, omdat de bruigom zulk een goed vriend van hem is — 't is zijn eerste uitgang.

N.I.O.G. werd gehouden op 26 Dec. in de groote zaal van de Loge te Semarang.

Alvorens de algemeene vergadering geopend werd riep de heer Lancel allen welkom toe.

De voorzitter van het N. I. O. G., de heer Veen, dankte de afd. Semarang voor de ontvangst en den heer Lancel voor het gesproken. Het streven van het genootschap naar jaarlijksche en het eens, per jaar toelaten van leerlingen op de onderste klassen is met succes bekroond, evenals dat om een praktische regeling betreffende het verstrekken van leermiddelen en vereenvoudiging van schooladministratie ingevoerd te krijgen. Aan de opdracht van de vorige alg. verg. omtrent traktementsregeling is voldaan. Een concept-regeling is opgemaakt, en met toelichtingen voorzien aan de regering opgezonden, evenals aan de Kamerleden in Nederland. Spr. hoopte, dat de regering een radicale herziening van de regeling zal tot stand brengen in den geest van het voorstel. Geschiedt dit niet, dan voorzigt spr. niet veel goeds voor 't L. O. Volledig bevoegden zullen zich aldan niet meer aanmelden en dus zal het L. O. het moeten stellen met halve krachten. Van het ondersteuningsfonds is dit jaar weer veel gevergd. Spr. hoopte, dat de beaardelingen mochten leiden tot financiële versterking van het O. F.

Het aantal leden is in den loop van het jaar gestegen van 559 tot 678, het aantal afdelingen, dat 6 bedroeg, is verdubbeld. Ook in Nederland is een afdeling opgericht, die veel nut kan stichten, o. a. ook door voeling te houden met den minister van koloniën en het landbestuur.

Spr. bracht een woord van lof aan den afgevaardigde in Nederland De Bie en eindigde met den wensch, dat het N. I. O. G. steeds moge vooruitgaan.

Omdat het te ... praktisch was! — Op welke wijze het Boeschwesen tegenwoordig zorgt dat er geen stukje hout uit een djatiboesch verdwijnt, zegt de Loc., is bekend; houtdiefen beleven dan ook een moeilijken tijd en worden keer op keer streng gestraft, zoodat de schrik er nu vrijwel inzit. Een houtvester met heel veel doorsicht en rekening houdende met de behoefte van de bevolking, kwam op het lumineuse idee het omverliggend hout in de djatiboeschen tegen een kleine retributie voor de bevolking beschikbaar te stellen; daarvoor stelde hij z. g. giriks in van 25, 50 en 75 centen, welke de kleine man kon koopen om onder toezicht het hout uit het bosch te kappen. Van deze gelegenheid nu werd ruim gebruik gemaakt en de bevolking haalde er hout voor uit de bosschen, zoodat na eenigen tijd de dessa's in de nabijheid van Randoelatoeng keurige, nette houten woningen bezaten, terwijl het land een paar duizend gulden meer in de schatkist ontving voor het onbruikbare, dorre hout, dat in de bosschen, blootgesteld aan weer en wind, lag te verrotten. De maatregel, door desen houtvester genomen, werd zeer toegejuicht en verdiende navolging, maar men rekende buiten den hoofdinспекteur. Deze kwam eens kijken en vernam van den economischen maatregel, welken de houtvester op eigen verantwoordelijkheid had toegepast ter wille van de bevolking, die daarmee zeer zou zijn gebaat.

De hoofdinспекteur keurde den maatregel af en verbood verder het weghalen van het omverliggend hout, omdat de mogelijkheid bestond dat onder inferieur hout gare houtsoorten zouden worden weggevoerd. En zoo kwam er een eind aan het leveren van onbruikbaar hout aan de bevolking. Voor de mogelijkheid dat er wellicht een enkele goede boom wordt uitgekapt, laat de hoofdinспекteur liever het hout in de bosschen verrotten en wekt daardoor ontevredenheid op onder de bevolking, die niet ten onrechte weleens beweerd heeft, dat de djatiboeschen haar toebehooren. Men herinnere zich maar Samin's leerstellingen, toen deze in Kadoeng-Toeban aanhangers trachtte te werven voor zijn betoogen.

Is 't niet mogelijk, dat van hooger hand gelast wordt, de bevolking in de gelegenheid te

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

Nu beginnen de figuren, het *changes de dames*. En Nina ziet hem langzaam naderen van dame tot dame. Straks zullen ze tegen over elkaar staan, en ze zal zijn dame zijn.

Nina maakt haar passen met grooten ernst. De oude heeren vinden, dat ze dans, zoodat men dat in den goeden ouden tijd deed; niet zoo maar voor 't pretje, huppelend en springend en de figuren verwarrend, maar rustig, nadenkend, volmaakt.

Menigeen zag om naar haar slanke, rijkte gestalte in het langleeppende witte gewaad, trachtte een blik te werpen op het regelmatig, even blozende gelaat met de groote, heldere blauwe oogen. Ze dans rustig, gelijkmatig, met ernst in haar oogen. Maar de oude heeren vergissen zich als ze meenen, dat haar ernst den dans geldt, — die geldt den welkomatgroet voor een cavaliër, die daar nadert.

„Zoo — ben jij dus terug. Gewoest in het dal der doodschaduw, nietwaar? En wat heb je wel meegebracht? Niets, niets — natuurlijk niet. Zouden jon handen zich mogen uitstreken naar al het goede, het heilige daar? Waarom mocht jij er toch heen, jij schooier, boemelaar — jij, die toch met leeg handen terug moest komen!“

Nu komt hij voor haar, met een buitging. Ze ziet hem vol nieuwsgierigheid aan, of hij niet ontroerd zal wezen, of beschaamd.

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

Al haar doen teekent haar eerbied voor wat tot haar gekomen is uit het dal der schaduwen des doods. — Van Geune heeft Nina nog niet gesproken. Ze zat in de serre al den tijd dat hij zijn complimentteertouw deed.

stellen voor hare woningen en aanmaak van ploegen enz. het onbruikbare hout, onder toezicht, uit de bosschen te kappen?

ADVERTENTIËN.

ATTENTIE s.v.p.

Onder mijne clientèle welke a contant gekocht of tot en met

5 Januari 1908

haar conto aangezuiverd heeft, zal ik, zooals in de laatste jaren, één premie uitloten en wel het prachtwerk „Sumatra's O. K.“ inhoudende 1 kaart der O.K. in kleuren en 108 Gravures op chinapapier en koperdruk carton in mod. prachtband.

Indien alle Debets worden voldaan, zal ik 3 albums uitloten.

Het is dus in ieders belang, zijn Debet voor 5 Januari a.s. te voldoen.

C. J. Klemgrothe.

42

Sumatra Slachterij te Medan vleesch van jonge ronde vetgemeste diertjes.

Sumatra Hotel te Medan uitstekend logies inclusief kost en bediening per dag :

voor personen boven de 1,50 M. \$ 3.
van 1,50 tot 1 M. \$ 2.
beneden de 1 M. \$ 1.
1351

Thio Gim Tong

Merk GIM HIN „Toko Java“

MEDAN — BINJAI — LOEBOE PAKAM.

Opgericht 1899.

Import en Commisielehandel.

geeft kennis, dat hij van al

1 Januari ook voor Tandjong Poera en Pangkalan Berandan

eenig Ysdepot houder-

is van de Maatschappij tot Exploitatatie van Ysfabrieken in N. I.

63; j

H. Ph. Kuip

beveelt zich beleefd aan

voor het

houden van Venduties.

Polonia, telefoon No. 19.

Naam- of Visite-Kaartjes

met bijbehorende enveloppen

levert dadelijk J. HALLERMANN.

Ja, een gekkine is ze, dat zal ze wel altijd blijven. Want er is immers niets, niets te lezen op het uitgeteerde gelaat voor haar!

Dooh zeggen doet hij toch ook niets, dat is de eenige onderscheiding, die hij haar bewijst. En als ze al niet tweemaal de plank zoo gewisch en al had misgeslagen omtrent zijn gevoelens, dan kon ze daar desnoods uit opmaken, dat hij toch maar niet voor haar trad, als voor al die anderen.

Ze geven elkaar de hand, in de figuur van den dans. En ze zegt: „Zoo! Ben je daar! Je bent flink ziek geweest, hé! Ik weet 't van Rovers, die — ik weet alles. 't Is jammer, dat je niet gestorven bent.“

„Ooh!“ antwoordt hij schouderophalend. „Je kunt gelijk hebben. Ik, voor mij, kan best begrijpen, waarom ik niet doodgegaan ben. Dat's maar niet voor iedereen weggelegd. 't Is een hooge, heilige instelling, daar mag de klad niet inkomen.“

Hij ament, wat hij zegt, maar 't is hem een onverschillige waarheid. Dan maken ze een stomme buiging voor elkaar en de figuren wisselen.

En als ze Frans Rader weer op haar ziet toetraden, blijde, dat nu de praetdane beint, dien ze hem heeft beleefd, zegt ze, de oogen rustig in de zij, haar stem hard en snijdend, dat Frans haar nu toch eindelijk zal leeren kennen:

„Ik sprak van Geune daarnet. Hij is niet teruggekeerd uit het dal der doodschaduw — hij is er uitgeworpen — zelfs de Dood wierp hem uit.“

„Mijn hemel — Nina!“

„Ach jongen, beste jongen, ik ben geen kind meer.“

FEUILLETON.

Met Lege Handen.

door
NANNIE VAN WEHL.

— 186 —
(Nol.)

De beide mannen zagen elkander aan met een blik van begripen. Toen lachten ze.

Nina bracht haar hand aan de lippen, de palm van haar rechterhand. En evenals in dat vreselijke uur, nu drie jaar geleden, toen ze een woede in zich voelde stijgen, zóó groot, dat 't haar kranksinnig zou gemaakt hebben, indien ze die woede geen uitweg had kunnen geven; evenals toen klemden haar kaken zich om de warme blanke hand en ze voelde haar scherpe tanden langzaam aan, langzaam aan dringen in het zachte vleesch, heel, heel diep, tot het bloed in de wondjes opwilde, dat ze het proefde, en zich zoo folterende pijn aandoed, dat gansch haar bewustzijn daarop gericht was.

Met haar tanden nog in het vleesch haalde ze diep en verliet adem.

Nu, nu was 't weer goed. Nu kon ze straks weer bij Frans Rader zitten en zich moei en waardig laten vinden. En mocht ze — den schooier tegen 't lijf loopen, bahl daar drasde ze haar hand niet voor om, immers. Die oude geschiedenis was al zoo lang, lang geleden, dat was ze haast vergeten. Wie kan alles onthouden.